

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 523

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 26 iunie 2018

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
148.	2	437.	11
493.	2	438.	12
150.	3	439.	12–13
495.	3	447.	13
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 190 din 29 martie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	4–7	61/113.	14
Decizia nr. 220 din 17 aprilie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4), art. 375 și art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală	7–10	ACTE ALE AUTORITĂȚII PENTRU SUPRAVEGHEREA PUBLICĂ A ACTIVITĂȚII DE AUDIT STATUTAR	
		60.	14–16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru modificarea alin. (1) al art. 38 din Ordonanța de urgență
a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale
protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei
și faunei sălbatice**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — La articolul 38 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 442 din 29 iunie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, partea introductivă a alineatului (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 38. — (1) Prin excepție de la prevederile art. 33 alin. (1)—(4) și ale art. 37 alin. (1), autoritatea publică centrală pentru protecția mediului stabilește, anual și ori de câte ori este nevoie, derogări, cu condiția să nu existe o alternativă acceptabilă, iar măsurile derogatorii să nu fie în detrimentul menținerii populațiilor speciilor respective într-o stare de conservare favorabilă în arealul lor natural și numai în următoarele situații:”.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

PREȘEDINTELE SENATULUI
**CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON
POPESCU-TĂRICEANU**

București, 22 iunie 2018.
Nr. 148.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET**privind promulgarea Legii pentru modificarea alin. (1) al art. 38
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007
privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea
habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea alin. (1) al art. 38 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 21 iunie 2018.
Nr. 493.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 30 din 30 august 2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, adoptată în temeiul art. 1 pct. I.9 din Legea nr. 161/2017 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 708 din 31 august 2017, cu modificările ulterioare, cu următoarele modificări și completări:

1. La articolul I punctul 40, după litera b) a alineatului (3) al articolului 160 se introduce o nouă literă, litera c), cu următorul cuprins:

„c) în cazul în care se solicită eliberarea de către notarul public a unui certificat de moștenitor exclusiv pentru locul de veci.”

3. La articolul I punctul 67, articolul 204 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Regimul special al obligațiilor fiscale de a căror plată depinde menținerea autorizației, acordului ori a altui act administrativ similar

Art. 204. — (1) Pentru debitorii care au solicitat eșalonarea la plată și care trebuie să achite obligațiile fiscale administrate de organul fiscal central într-un anumit termen pentru a se menține autorizația, acordul ori alt act administrativ similar, autoritatea competentă nu revocă/nu suspendă actul pe motiv de neplată a obligațiilor fiscale la termenul prevăzut în legislația specifică, iar garanțiile constituite nu se execută până la soluționarea cererii de acordare a eșalonării la plată.

(2) În situația în care cererea de acordare a eșalonării la plată a fost respinsă sau retrasă, debitorii prevăzuți la alin. (1) trebuie să achite obligațiile fiscale de a căror plată depinde menținerea autorizației, acordului ori a altui act administrativ similar în scopul menținerii actului, în termen de 15 zile de la data comunicării deciziei de respingere sau a deciziei prin care se ia act de retragerea cererii. În acest caz, o nouă cerere de acordare a eșalonării la plată se poate depune numai după achitarea acestor obligații fiscale.

(3) Pe perioada de valabilitate a eșalonării la plată, autoritatea competentă nu revocă/nu suspendă autorizația, acordul sau alt act administrativ similar pe motiv de neplată a obligațiilor fiscale la termenul prevăzut în legislația specifică, iar garanțiile constituite nu se execută.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

FLORIN IORDACHE

București, 22 iunie 2018.

Nr. 150.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală

În temeiul art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 22 iunie 2018.

Nr. 495.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 190

din 29 martie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de George-Cristinel Zaharia în Dosarul nr. 12.980/303/2015 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 968D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 8 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 12.980/303/2015, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, referitoare la durata termenului de formulare a plângerii contravenționale în situația în care comunicarea procesului-verbal de contravenție are loc prin afișare, conform art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001.** Excepția a fost ridicată de George-Cristinel Zaharia, în contradictoriu cu Inspectoratul de Poliție Județean Mehedinți, într-o cauză având ca obiect o plângere contravențională.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că, „deși termenul în care trebuie introdusă la instanță plângerea contravențională curge de la afișarea procesului-verbal de contravenție, instituirea unei perioade scurte de doar 15 zile generează situații în care petentul află de acuzația penală (în sensul definit de Curtea Europeană a Drepturilor Omului) ce i se aduce, fie foarte aproape de momentul împlinirii termenului, fie chiar după împlinirea acestuia, fiindu-i imposibil să îl respecte”. Arată că „instituirea unui termen foarte scurt de introducere a plângerii contravenționale, care curge de la afișare, încalcă accesul la justiție și dreptul la apărare al celui sancționat, care este pus în situația de a-și vedea respinsă, ca tardivă, plângerea

contravențională, deși el nu a putut să o formuleze în intervalul de 15 zile din motive inerente vieții zilnice a unei persoane”.

6. Apreciază, de asemenea, că prin reglementarea criticată se încalcă prezumția de nevinovăție, din moment ce, după împlinirea termenului de 15 zile, persoana sancționată este considerată automat vinovată, fără ca o instanță de judecată să mai poată verifica temeinicia acuzației ce i se aduce, în condițiile în care art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 obligă să respingă cererea ca tardivă. Autorul excepției susține, totodată, că termenul prevăzut pentru formularea plângerii contravenționale este mai scurt decât termenul în care poate fi formulată calea de atac împotriva hotărârii pronunțate de prima instanță. Astfel, plângerea contravențională poate fi formulată în doar 15 zile de la afișare, chiar dacă nu există garanția că acuzatul a luat efectiv cunoștință de actul sancționator, în vreme ce apelul poate fi exercitat în termen de 30 de zile de la comunicarea hotărârii atacate. Așa fiind, autorul excepției de neconstituționalitate consideră că ar fi fost corect ca acest termen (de 15 zile) să fie unul mai lung, pentru ipoteza în care comunicarea procesului-verbal de contravenție se realizează prin afișare, astfel încât să se poată considera că cel sancționat a luat efectiv cunoștință despre acuzația ce i se aduce.

7. **Opinia Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** este în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate, având în vedere că dreptul de acces la instanță nu este unul absolut, legiuitorul putând impune anumite condiții și limitări pentru exercitarea acestui drept, astfel cum prevede art. 53 alin. (1) din Constituție.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În acest sens arată că prevederile criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici similare, exemplu fiind Decizia nr. 906 din 5 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 24 ianuarie 2007, prin care Curtea a statuat, în esență, că „reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept, subiectiv sau procesual, inclusiv prin instituirea unor termene, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite. Așa fiind, termenul instituit prin textul de lege criticat are în vedere soluționarea unui eventual litigiu cu celeritate, în absența acestuia plângerea putând fi formulată oricând, fapt ce ar fi de natură a genera o stare de perpetuă incertitudine în ceea ce privește raporturile juridice stabilite printr-un proces-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii prevăzute de lege.” Totodată, în susținerea netemeinicii excepției invocate, Guvernul face referire și la Decizia nr. 10 din 10 iunie 2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

10. **Avocatul Poporului** reiterează punctul de vedere exprimat anterior și reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 1.333 din 22 octombrie 2009, nr. 659 din 30 aprilie 2009 și nr. 961 din 25 septembrie 2008, în sensul că prevederile criticate din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 sunt constituționale.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat de autorul acesteia, îl constituie prevederile art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, referitoare la durata termenului de formulare a plângerii contravenționale în situația în care comunicarea procesului-verbal de contravenție are loc prin afișare, conform art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001. Instanța de judecată, în dispozitivul încheierii de sesizare, a reținut însă ca obiect al excepției de neconstituționalitate, asupra căroră Curtea urmează astfel a se pronunța, numai prevederile art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căroră „*Împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia.*”

14. Referitor la prevederile art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, la care face trimitere autorul excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit acestora, „*Comunicarea procesului-verbal și a înștiințării de plată se face prin poștă, cu aviz de primire, sau prin afișare la domiciliul sau la sediul contravenientului. Operațiunea de afișare se consemnează într-un proces-verbal semnat de cel puțin un martor.*”

15. **În opinia autorului excepției de neconstituționalitate**, prevederile criticate din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitoare la accesul la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, art. 23 alin. (11) potrivit căroră, „*până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată*”, precum și celor ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului prin raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. **Examinând excepția de neconstituționalitate**, Curtea constată că prevederile art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare, în acest sens, fiind, spre exemplu, Decizia nr. 1.245 din 22 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 13 ianuarie 2012, Decizia nr. 840 din 23 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din data de 26 iulie 2011, Decizia nr. 277 din 18 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 1 aprilie 2010 sau Decizia nr. 906 din 5 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 24 ianuarie 2007.

17. În jurisprudența sa în această materie, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, referitoare la termenul de 15 zile de la data înmânării sau a comunicării în care poate fi formulată plângerea împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii, Curtea a constatat că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, este de competența exclusivă a legiuitorului de a stabili condițiile de exercitare a cererilor de chemare în judecată, inclusiv termenele procedurale. Astfel, Curtea a reținut că, în materie contravențională, legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de exercitarea sa în interiorul unui anumit termen, neprocedându-se în acest fel cu intenția de a restrânge accesul liber la justiție, de care, în mod evident, cel interesat a beneficiat în cadrul termenului legal instituit, ci exclusiv pentru a instaura un climat de ordine, indispensabil, în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21, prevenind astfel abuzurile și asigurând protecția drepturilor și intereselor legitime ale tuturor părților. Reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept, subiectiv sau procesual, inclusiv prin instituirea unor termene, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite. Așa fiind, Curtea a stabilit că termenul instituit prin textul de lege criticat are în vedere soluționarea unui eventual litigiu cu celeritate, în absența acestuia plângerea putând fi formulată oricând, fapt ce ar fi de natură a genera o stare de perpetuă incertitudine în ceea ce privește raporturile juridice stabilite printr-un proces-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii prevăzute de lege. Prin urmare, Curtea a constatat că termenul procedural instituit de textul de lege criticat reprezintă expresia aplicării dispozițiilor constituționale invocate, iar termenul criticat reprezintă un interval de timp rezonabil, ce nu duce la împiedicarea exercitării unor drepturi procesuale și la lipsa garanțiilor legale corespunzătoare.

18. În acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care, în repetate rânduri, spre exemplu în hotărârile din 21 februarie 1975, 18 februarie 1999, 10 mai 2001 și 23 martie 2010, pronunțate în cauzele *Golder împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 38, *Waite și Kennedy împotriva Germaniei*, paragraful 59, *Z și alții împotriva Marii Britanii*, paragraful 93, și *Cudak împotriva Lituaniei*, paragraful 55, a statuat că dreptul de liber acces la justiție, asigurat potrivit dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu este un drept absolut, ci poate fi supus unor condiționări care sunt permise, întrucât, prin natura sa, acest drept necesită o reglementare din partea statului, care se bucură de o anumită marjă de apreciere. Totodată, prin Hotărârea din 10 mai 2001 precitată, paragraful 93, aceeași instanță europeană a arătat că instituirea unor termene pentru efectuarea diferitelor acte de procedură, termenele de prescripție și cele de decădere sau sancțiunile pentru nerespectarea acestora, nu sunt de natură a încălca art. 6 paragraful 1 din Convenție, acestea fiind restricții admise, atât timp cât nu aduc atingere dreptului de liber acces la o instanță, în substanța sa.

19. De asemenea, prin Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, Curtea a reținut că „legislația contravențională din România, similară celei germane, intră sub incidența prevederilor art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o

plângere împotriva acestuia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenindu-i instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. Chiar dacă art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 face referire la dispozițiile Codului de procedură civilă, instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

20. Neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, argumentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

21. Distinct de cele mai sus menționate, în ceea ce privește critica autorului excepției referitoare la împrejurarea că, prin instituirea unui termen foarte scurt de introducere a plângerii contravenționale, care curge de la afișare, respectiv cel de 15 zile, se încalcă accesul la justiție și dreptul la apărare al celui sancționat care este pus în situația de a-și vedea respinsă, ca tardivă, plângerea contravențională, „deși el nu a putut să o formuleze în intervalul de 15 zile, din motive inerente vieții zilnice a unei persoane”, Curtea precizează că, potrivit art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, „dispozițiile prezentei ordonanțe se completează cu dispozițiile Codului penal și ale Codului de procedură civilă, după caz”. Așa fiind, art. 186 din Codul de procedură civilă reglementează instituția de drept procesual a repunerii în termen, care constituie un beneficiu acordat de lege titularului unui drept procesual, care, din motive temeinic justificate, nu și-a putut exercita dreptul înăuntrul termenului imperativ, de a-și îndeplini acest drept și ulterior, fără ca instanța să-l decadă din exercițiul său sau să aplice o altă sancțiune prevăzută de lege în caz de nerespectare a termenului. Potrivit acestor prevederi legale, partea care a pierdut un termen procedural va fi repusă în termen numai dacă dovedește că întârzierea se datorează unor motive temeinic justificate. În acest scop, partea va îndeplini actul de procedură în cel mult 15 zile de la încetarea împiedicării, cerând totodată repunerea sa în termen. În cazul exercitării căilor de atac, această durată este aceeași cu cea prevăzută pentru exercitarea căii de atac, iar cererea de repunere în termen va fi rezolvată de instanța competentă să soluționeze cererea privitoare la dreptul neexercitat în termen.

22. În fine, Curtea menționează că, prin Decizia nr. 10 din 10 iunie 2013 privind examinarea recursului în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind interpretarea și aplicarea prevederilor art. 27 teza I raportat la art. 14 alin. (1), art. 25 alin. (2) și art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 450 din 23 iulie 2013, Înalta Curte de Casație și Justiție a subliniat că, deși în dreptul românesc contravenția a fost scoasă de sub incidența legii penale, întreaga procedură de sancționare și, ulterior, de contestare a procesului-verbal de contravenție trebuie să respecte garanțiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Se învederează că, în Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 4 octombrie 2007, pronunțată în Cauza *Anghel împotriva României*, s-a remarcat faptul că „dreptul românesc nu califică drept *«faptă penală»* contravenția pentru care reclamantul a fost sancționat cu amendă, legiuitorul român alegând să scoată în afara legii penale unele fapte care, deși aduc atingere ordinii publice, au fost săvârșite în împrejurări care

conduc la concluzia că acestea nu întrunesc elementele constitutive ale unei infracțiuni. Curtea a considerat că, în ciuda naturii pecuniare a sancțiunii aplicate efectiv reclamantului și a naturii civile a legii care sancționează contravenția, procedura în cauză poate fi asimilată unei proceduri penale, deoarece dispoziția a cărei încălcare a fost imputată reclamantului avea un caracter general și nu se adresa unui anumit grup de persoane, ci tuturor cetățenilor.”

23. Contravenientului, precizează Înalta Curte de Casație și Justiție în considerentele deciziei precitate, „trebuie să i se dea posibilitatea să cunoască efectiv actul încheiat, precum și data comunicării acestuia, pentru a-și formula apărările (plângerea contravențională, excepția prescripției aplicării sancțiunii contravenționale).” Se invocă astfel Decizia Curții Constituționale nr. 1.254 din 22 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, prin care s-a subliniat că rațiunea comunicării prin poștă, cu aviz de primire, „constă în aducerea la cunoștința persoanei care a săvârșit o contravenție a documentelor menționate [...]. Rezultă că această modalitate de comunicare a procesului-verbal este de natură a asigura încunoștințarea efectivă a contravenientului în privința faptei săvârșite și a sancțiunilor contravenționale aplicate”. Astfel, „procedura afișării procesului-verbal de contravenție la domiciliul/sediul contravenientului va fi utilizată numai în situația în care nu s-a reușit, din diverse motive, comunicarea prin poștă, cu aviz de primire.”

24. Curtea observă că o problemă care s-a cerut a fi dezlegată prin promovarea acestui recurs în interesul legii a fost și aceea a stabilirii momentului comunicării procesului-verbal de contravenție, în ipoteza în care persoana sancționată, deși avizată, prin oficiul poștal, nu s-a prezentat în vederea ridicării corespondenței sau a refuzat primirea acesteia. Acceptându-se caracterul subsidiar al modalităților tehnice de comunicare a procesului-verbal de contravenție, prin afișare, se ajunge la concluzia că dispozițiile legale analizate pun accent pe «primirea» efectivă a actului. Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că, în situația neprezentării contravenientului la oficiul poștal, după avizare, există un dubiu asupra luării la cunoștință a actului comunicat, astfel încât nu se poate afirma *de plano* că persoana avizată, prin atitudinea sa, încearcă să amâne la nesfârșit comunicarea procesului-verbal. Nu poate fi aplicat nici principiul *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, deoarece nu poate fi cunoscut motivul neprezentării persoanei avizate la oficiul poștal. În această ipoteză, Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că nu poate fi considerată ca fiind valabilă comunicarea, dacă persoana sancționată nu s-a prezentat la oficiul poștal pentru ridicarea actului. Simpla expediere a procesului-verbal, fără ca acesta să ajungă efectiv la destinatar, nu este conformă cu dispoziția legală cuprinsă în art. 27 teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, care obligă organul constator să facă dovada că a comunicat procesul-verbal și că destinatarul a primit actul.

25. Înalta Curte de Casație și Justiție a conchis astfel că, pentru o comunicare valabilă, se impune deci ca organului constator să-i parvină „avizul de primire”, care să facă dovada că destinatarul a luat efectiv cunoștință de procesul-verbal de contravenție. Urmează, așadar, ca (în această ipoteză, în care persoana sancționată, deși avizată, prin oficiul poștal, nu s-a prezentat în vederea ridicării corespondenței) organul constator să apeleze la modalitatea tehnică subsidiară de comunicare, prin afișare, avându-se în vedere că returnarea plicului cu mențiunea „avizat”, „neavizat”, „expirat termen păstrare” nu constituie momentul de la care începe să curgă termenul de formulare a plângerii contravenționale”.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de George-Cristinel Zaharia în Dosarul nr. 12.980/303/2015 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 martie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 220

din 17 aprilie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4), art. 375 și art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4), art. 375 și art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ionuț Chera în Dosarul nr. 4.311/90/2015 al Tribunalului Vâlcea — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.588D/2017. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

2. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.589D/2017, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Păuna Mihai Cosmin în Dosarul nr. 612/30/2017 al Tribunalului Timiș — Secția penală. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.589D/2017 la Dosarul nr. 1.588D/2017, care a fost primul înregistrat.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care învederează că dispozițiile criticate au mai fost analizate de instanța de contencios constituțional din perspectiva unor critici similare. În acest sens, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 198 din 9 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 239 din 25 aprilie 2013. Susține că legiuitorul are dreptul de a stabili pentru această cauză de reducere a pedepsei obligativitatea ca inculpatul să recunoască toate faptele reținute în sarcina sa, prin rechizitoriu, întrucât ceea ce trebuie să prevaleze este aflarea adevărului. Legiuitorul nu a prevăzut o procedură mixtă care să presupună ca, în aceeași cauză, să se desfășoare în mod paralel atât o procedură simplificată, cât și una normală, în ipoteza recunoașterii doar a unor fapte reținute în sarcina inculpatului. În concluzie, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 26 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 4.311/90/2015, **Tribunalul Vâlcea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4), art. 375 și art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ionuț Chera, într-o cauză penală.

6. Prin Încheierea din 24 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 612/30/2017, **Tribunalul Timiș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Păuna Mihai Cosmin, într-o cauză penală.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia arată că, pentru a putea beneficia de reducerea limitelor de pedeapsă prevăzută de dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, inculpatul este obligat să recunoască toate faptele reținute în sarcina sa prin rechizitoriu, chiar dacă nu a avut nicio contribuție la săvârșirea lor. Astfel, se ajunge la situația în care o persoană trimisă în judecată și care a săvârșit una sau mai multe fapte penale să fie obligată să recunoască și alte fapte pentru a beneficia de o reducere legală a limitelor de pedeapsă. Acest fapt determină încălcarea dreptului inculpatului la un proces echitabil, precum și dreptul acestuia la apărare. Aplicarea beneficiului prevăzut de lege doar anumitor categorii de inculpați, în funcție de conduita lor procesuală impusă, reprezintă o încălcare a egalității cetățenilor în fața legii. Aplicarea acestui beneficiu condiționat de recunoașterea în totalitate a faptelor descrise în rechizitoriu reprezintă o încălcare a caracterului echitabil al procesului penal, a prezumției de nevinovăție și a dreptului la apărare, principii stipulate în art. 21 alin. (3), art. 23 alin. (11) și art. 24 alin. (1) din Constituție.

8. Mai mult, rechizitoriul reprezintă un act al acuzării, act pe care inculpatul nu are posibilitatea de a-l influența. Or obligarea inculpatului de a recunoaște toate faptele din rechizitoriu poate da naștere la situații abuzive de natură a înfrânge dreptul la apărare în componenta referitoare la egalitatea de arme. În consecință, procurorul se află pe o poziție de superioritate prin faptul că el este cel ce întocmește rechizitoriul, iar inculpatul este obligat să accepte faptele descrise de acesta în actul de sesizare al judecătorului de cameră preliminară. În concluzie, autorii excepției susțin că, deși procedura simplificată reprezintă un mijloc util în anumite situații, în același timp poate da naștere la situații inechitabile pentru inculpat, fiindu-i încălcate anumite drepturi individuale anterior menționate.

9. **Tribunalul Vâlcea — Secția penală** apreciază că exigența reglementată de dispozițiile art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, în sensul că inculpatul trebuie să recunoască în totalitate faptele reținute în sarcina sa, aduce atingere prevederilor art. 20, art. 21 alin. (3), art. 23 alin. (12) din Constituție, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Instanța judecătorească apreciază că este posibil ca, în practică, să existe situații în care în sarcina inculpatului se rețin atât fapte pe care le-a săvârșit, cât și fapte pe care nu le-a săvârșit. În această situație, inculpatul dispus să recunoască faptele săvârșite este obligat fie să recunoască și fapte pe care nu le-a săvârșit, pentru a beneficia de reducerea limitelor de pedeapsă, fie să ceară judecata în procedura obișnuită, cu efectuarea cercetării judecătorești, pierzând astfel beneficiul reducerii limitelor de pedeapsă.

10. În prima situație, când inculpatul ar recunoaște și fapte pe care nu le-a săvârșit, pentru a beneficia de reducerea limitelor de pedeapsă, se încalcă dispozițiile art. 21 alin. (3) și art. 24 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Apreciază că o dispoziție legală care obligă inculpatul să recunoască și să accepte

condamnarea pentru fapte pe care nu le-a săvârșit, pentru a beneficia *per ansamblu* de o pedeapsă mai mică, lipsește de orice conținut dreptul la apărare, depășind grav limitele unei simple restrângeri, mergând până la suprimarea acestui drept. Mai mult, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (12) din Constituție, nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii, iar, potrivit art. 15 alin. (2) din Codul penal, infracțiunea este singurul temei al răspunderii penale. Astfel, acceptând că, potrivit dispozițiilor art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, inculpatul poate fi tras la răspundere penală și pentru infracțiuni pe care nu le-a săvârșit, dar le-a recunoscut, pentru a beneficia de reducerea pedepsei, se ajunge la situația în care pedeapsa se aplică cu încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Codul penal și ale art. 23 alin. (12) din Constituție.

11. În situația în care inculpatul alege să nu recunoască faptele pe care nu le-a săvârșit, iar în urma cercetării judecătorești se pronunță achitarea pentru acestea, pierde beneficiul reducerii limitelor de pedeapsă pentru faptele săvârșite și pe care a fost dispus să le recunoască, expunându-se riscului de a primi o pedeapsă mai mare decât ar fi primit dacă ar fi recunoscut și ar fi fost condamnat și pentru fapte pe care nu le-a săvârșit. În această situație, inculpatul este într-o situație vădit discriminatorie față de acei inculpați care sunt trimiși în judecată doar pentru infracțiunile pe care le-au săvârșit ori sunt trimiși în judecată pentru mai multe fapte în dosare distincte.

12. **Tribunalul Timiș — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, face referire la jurisprudența Curții Constituționale, de exemplu, Decizia nr. 723 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 13 aprilie 2017, Decizia nr. 484 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 10 august 2015, și Decizia nr. 726 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 26 noiembrie 2015.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Guvernul**, făcând referire la Decizia nr. 484 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 10 august 2015, și Decizia nr. 726 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 26 noiembrie 2015, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală acoperă inclusiv ipoteza respingerii cererii de judecare în procedura accelerată pe motiv că inculpatul a recunoscut numai parțial infracțiunile reținute în sarcina sa, permițând și în acest caz reducerea limitelor speciale de pedeapsă dacă la sfârșitul procesului hotărârea instanței va confirma susținerile inculpatului. Așa fiind, întrucât incidența cauzei de reducere a pedepsei nu este condiționată de desfășurarea judecății în procedura accelerată, ci de împrejurarea că declarația de recunoaștere corespunde adevărului judiciar, dispozițiile criticate nu impun inculpatului să admită săvârșirea unor fapte pe care nu le-a comis. Mai mult, tocmai pentru a respecta prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare, legiuitorul acordă acest beneficiu și inculpatului care, recunoscând numai parțial învinuirea, este judecat după procedura obișnuită, dacă în urma administrării tuturor probelor (inclusiv a celor propuse de

apărare) instanța va constata că pentru celelalte infracțiuni ce fac obiectul învinuirii nu s-a dovedit, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că au fost săvârșite de inculpat.

15. Referitor la pretinsul caracter discriminatoriu al dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, Guvernul apreciază că legiuitorul nu tratează diferit inculpații după cum au recunoscut sau nu în integralitate infracțiunile ce fac obiectul trimiterii în judecată, ci după cum declarația de recunoaștere a învinuirii — în limitele în care a fost făcută — corespunde sau nu adevărului judiciar. O asemenea diferență de tratament nu poate fi socotită discriminatorie, căci se impune pentru a respecta principiul aflării adevărului în procesul penal. Pe de altă parte, nu se află în aceeași situație inculpatul judecat în procedura accelerată întrucât a recunoscut în totalitate învinuirea, și cel care — recunoscând-o numai parțial și fiind judecat după procedura obișnuită — a fost condamnat definitiv pentru infracțiuni a căror săvârșire inițial a negat-o.

16. **Avocatul Poporului**, făcând referire la Decizia nr. 489 din 25 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 840 din 18 noiembrie 2014, Decizia nr. 591 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 916 din 16 decembrie 2014, Decizia nr. 726 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 26 noiembrie 2015, Decizia nr. 753 din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 2 februarie 2017, și la Decizia nr. 723 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 13 aprilie 2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere al Guvernului și al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 374 alin. (4), art. 375 și art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut:

— Art. 374 alin. (4): „În cazurile în care acțiunea penală nu vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață, președintele pune în vedere inculpatului că poate solicita ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți și de persoana vătămată, dacă recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa, aducându-i la cunoștință dispozițiile art. 396 alin. (10).”;

— Art. 375: „(1) Dacă inculpatul solicită ca judecata să aibă loc în condițiile prevăzute la art. 374 alin. (4), instanța procedează la ascultarea acestuia, după care, luând concluziile procurorului și ale celorlalte părți, se pronunță asupra cererii.

(11) Inculpatul poate recunoaște faptele și solicita judecarea cauzei în condițiile prevăzute la art. 374 alin. (4) și prin înscris autentic.

(12) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (11), dacă inculpatul este minor, este necesară și încuviințarea reprezentantului său legal.

(2) Dacă admite cererea, instanța întreabă părțile și persoana vătămată dacă propun administrarea de probe cu înscrisuri.

(3) Dacă respinge cererea, instanța procedează potrivit art. 374 alin. (5)—(10).”;

— Art. 396 alin. (10): „Când judecata s-a desfășurat în condițiile art. 375 alin. (1), (11) și (2), când cererea inculpatului ca judecata să aibă loc în aceste condiții a fost respinsă sau când cercetarea judecătorească a avut loc în condițiile art. 377 alin. (5) ori art. 395 alin. (2), iar instanța reține aceeași situație de fapt ca cea recunoscută de către inculpat, în caz de condamnare sau amânare a aplicării pedepsei, limitele de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii se reduc cu o treime, iar în cazul pedepsei amenzii, cu o pătrime. Pentru inculpații minori, instanța va avea în vedere aceste aspecte la alegerea măsurii educative; în cazul măsurilor educative privative de libertate, limitele perioadelor pe care se dispun aceste măsuri, prevăzute de lege, se reduc cu o treime.”

20. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție, art. 24 referitor la dreptul la apărare și art. 25 referitor la libera circulație. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici identice. Astfel, Curtea, prin Decizia nr. 484 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 10 august 2015, Decizia nr. 726 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 26 noiembrie 2015, Decizia nr. 753 din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 2 februarie 2017, Decizia nr. 723 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 13 aprilie 2017, a constatat constituționalitatea dispozițiilor criticate.

22. Cu aceste prilejuri, Curtea a reținut că procedura simplificată de judecată în cazul recunoașterii învinuirii nu constituie o noutate în materie procesual penală, fiind reglementată pentru prima dată de dispozițiile art. 320¹ din vechiul Cod de procedură penală — introduse prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor —, cu titlul de derogare de la dreptul comun, ce presupune soluționarea cu celeritate a unor cauze penale pentru care cercetarea judecătorească propriu-zisă devine redundantă, întrucât în faza de urmărire penală au fost dezlegate toate aspectele legate de existența infracțiunii și de vinovăția inculpatului.

23. Curtea a statuat că reducerea limitelor speciale de pedeapsă ca urmare a recunoașterii învinuirii nu poate fi convertită într-un drept fundamental, ci reprezintă un beneficiu acordat de legiuitor, potrivit politicii sale penale, în anumite condiții, printre care se numără și recunoașterea în totalitate a faptelor reținute în sarcina inculpatului, tocmai caracterul integral al recunoașterii învinuirii fiind cel care face inutilă efectuarea cercetării judecătorești, așa cum este reglementată aceasta de dispozițiile art. 374 alin. (5)—(10) din actualul Cod de procedură penală. Având în vedere efectele procedurii de judecată

simplificate, instanța poate respinge, în baza unor criterii obiective și rezonabile, cererea formulată de inculpat, întrucât, indiferent că recunoașterea învinuirii este totală sau parțială, ceea ce prevalează este existența unui proces echitabil, despre care nu se poate vorbi în măsura în care se neagă principiul aflării adevărului. Prin urmare, nu simpla recunoaștere a învinuirii, chiar și integrală, este determinantă pentru a se da eficiență unui proces echitabil desfășurat în limitele legalității și imparțialității, aceasta constituind doar o condiție procedurală, ci stabilirea vinovăției inculpatului cu privire la faptele reținute în sarcina sa.

24. De altfel, având în vedere tocmai riscul exercitării de presiuni asupra inculpatului spre a-și recunoaște vinovăția și cu privire la fapte pe care nu le-a săvârșit, posibilitatea instanței de a respinge cererea de judecare a cauzei potrivit procedurii simplificate constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil, consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Judecătorul nu este obligat, în absența convingerii cu privire la sinceritatea inculpatului — chiar dacă acesta recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa —, să admită cererea formulată de inculpat, ceea ce reprezintă o materializare a principiului constituțional al îndeplinirii justiției de către instanțele judecătorești, consacrat de art. 124 din Legea fundamentală. Prin urmare, instanța are posibilitatea de a respinge cererea inculpatului, chiar și în condițiile unei recunoașteri totale a faptelor reținute în sarcina sa, atunci când nu este lămurită asupra împrejurărilor de fapt ale cauzei și consideră că judecata nu poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, ci trebuie să se facă potrivit dreptului comun.

25. Cu privire la critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție, Curtea a reținut că, potrivit jurisprudenței

sale, principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice. Totodată, Curtea a statuat că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. Or inculpatul care nu recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa nu se află în aceeași situație cu cel care recunoaște integral învinuirea, motiv pentru care instanța — care are obligația de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei și cu privire la persoana inculpatului — în primul caz va soluționa cauza potrivit dreptului comun, cadrul procesual în care poate lămuri toate împrejurările, iar în cel de-al doilea va judeca, potrivit procedurii simplificate, dacă sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de lege. Tratatul juridic diferențiat instituit prin dispozițiile de lege criticate este, prin urmare, justificat și nu se poate vorbi de existența unei discriminări, cu atât mai mult cu cât reducerea limitelor speciale de pedeapsă nu reprezintă un drept fundamental, ci constituie un beneficiu acordat de legiuitor în anumite condiții, potrivit politicii sale penale.

26. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie, apreciem că soluțiile și considerentele mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ionuț Chera în Dosarul nr. 4.311/90/2015 al Tribunalului Vâlcea — Secția penală și de Păuna Mihai Cosmin în Dosarul nr. 612/30/2017 al Tribunalului Timiș — Secția penală și constată că dispozițiile art. 374 alin. (4), art. 375 și art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Vâlcea — Secția penală și Tribunalului Timiș — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 aprilie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent
Daniela Ramona Marițiu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 185/1994 privind acordarea alocației de hrană zilnice pentru personalul navigant și auxiliar îmbarcat pe nave

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 185/1994 privind acordarea alocației de hrană zilnice pentru personalul navigant și auxiliar îmbarcat pe nave, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 4 mai 1994, cu modificările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Ministrul transporturilor,
Lucian Șova
Ministrul muncii
și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 21 iunie 2018.
Nr. 437.

ANEXĂ
(Anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 185/1994)

ALOCAȚIILE DE HRANĂ ZILNICE

pentru personalul navigant și auxiliar îmbarcat pe nave aparținând instituțiilor publice și regiilor autonome

Nr. crt.	Categoriile de nave și personal	Numărul de calorii om/zi	Lei/zi
1.	Nave maritime de transport de mărfuri și de călători, nave maritime de cercetare, tancuri petroliere, de transport fluvial, platforme de foraj și extracție maritime, nave de pescuit maritime, nave fluviale cu propulsie de transport de mărfuri și de călători, tancuri propulsate de bunkeraj, drăgi fluviale și maritime, șalande, macarale autopropulsate și nepropulsate, șlepură, ceamuri, remorchere portuare și pilotine	4.400	42,38
2.	Restul navelor și corpurilor plutitoare nespicate la pct. 1, nave de orice categorie, pe timpul cât sunt în conservare, pe timpul iernatului, pe timpul construcției și reconstrucției în țară	4.000	37,80
3.	Scafandri	4.800	45,84

NOTĂ:

Cuantumul numărului de calorii și costul acestora, astfel cum sunt prevăzute în prezenta anexă, reprezintă valori minime recomandate la stabilirea alocației de hrană prin contracte colective de muncă și/sau contracte individuale de îmbarcare pentru personalul navigant și auxiliar de pe navele aparținând altor persoane juridice.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 29 iunie 2009, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 22, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) În contextul demersurilor de pregătire, organizare și exercitare de către România a președinției Consiliului Uniunii Europene, numărul maxim de posturi prevăzut la alin. (1) se suplimentează cu 11 posturi de natură contractuală, pe durată determinată, până la data de 31 august 2019.”

2. Articolul 27 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 27. — În structura Ministerului funcționează operatorul de program pentru Mecanismul financiar norvegian 2009—2014 pentru domeniile «Violența domestică și violența bazată pe deosebirea de sex», «Cooperarea și întărirea capacității

judiciare» și «Servicii corecționale, inclusiv sancțiuni nonprivative de libertate» și operatorul de program pentru Mecanismul financiar norvegian 2014—2021 pentru programul «Justiție», cu încadrarea în numărul maxim de posturi pentru aparatul propriu al Ministerului. Direcția programe europene asigură coordonarea programării, implementării și monitorizării asistenței financiare nerambursabile preaderare și postaderare acordate de Uniunea Europeană și alte state, având ca beneficiar Ministerul și instituțiile din subordinea sau coordonarea acestuia.”

3. La anexa nr. 1, numărul maxim de posturi se modifică și va avea următorul cuprins:

„Numărul maxim de posturi: 403 (exclusiv demnitarilor, posturile aferente cabinetului ministrului, DIPFIE și DNP). Numărul maxim de posturi se suplimentează cu 11 posturi contractuale, pe perioadă determinată, până la data de 31 august 2019.”

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

Contrasemnează:

p. Ministrul justiției,
Nicolae Liviu Popa,
secretar de stat

Ministrul muncii și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu

Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

Ministrul afacerilor externe,
Teodor-Viorel Meleşcanu

Ministrul delegat pentru afaceri europene,
Victor Negrescu

București, 21 iunie 2018.
Nr. 438.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 893/2007 privind organizarea și funcționarea Institutului pentru Studierea Problemelor Minorităților Naționale

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 893/2007 privind organizarea și funcționarea Institutului pentru Studierea Problemelor Minorităților Naționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 14 august 2007, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) comandă sau realizează filme documentare, realizează campanii de informare publică și imagine, inițiază și organizează seminare, colocvii, dezbateri, simpozioane, mese rotunde,

conferințe, congrese, târguri, expoziții, spectacole și alte acțiuni pe tema păstrării, dezvoltării și exprimării identității etnice, culturale, lingvistice și religioase în rândul minorităților naționale;”.

2. După articolul 2 se introduce un nou articol, articolul 21, cu următorul cuprins:

„Art. 21. — Pentru acțiunile prevăzute la art. 2 lit. b)—f) se pot acoperi, din sursele de finanțare prevăzute la art. 6, următoarele tipuri de cheltuieli:

a) transport și cazare, conform prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1.860/2006 privind drepturile și obligațiile

personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării, în cadrul localității, în interesul serviciului, cu modificările și completările ulterioare, masă, apă, ceai și/sau cafea pentru participanții și invitații la acțiunile, programele și proiectele organizate la inițiativa Institutului sau în parteneriat pentru maximum 100 de participanți;

b) premii, onorarii, achiziții de bunuri și servicii, inclusiv servicii de organizare a târgurilor, expozițiilor, seminarelor, spectacolelor, conferințelor, congreselor, colocviilor, dezbaterilor, simpozioanelor, meselor rotunde, precum și de amenajare a spațiilor unde acestea se desfășoară, în condițiile legii;

c) editare, tipărire, multiplicare, difuzare, traducere, realizarea de obiecte promoționale, filme documentare, servicii de publicitate, consultanță în gestionarea și evaluarea proiectelor, consultanță în relații cu publicul, realizarea de campanii de informare publică și imagine, abonamente la publicații în domeniu, închiriere de bunuri mobile și imobile, în condițiile legii.”

3. La articolul 3 alineatul (4), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) asigură gestionarea fondurilor bănești și a patrimoniului Institutului, potrivit legii, având calitatea de ordonator terțiar de credite;”.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea Lambru
p. Departamentul pentru Relații Interetnice,
Amet Aledin,
subsecretar de stat
Ministrul muncii și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 21 iunie 2018.
Nr. 439.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind recunoașterea Asociației Române de Mediu 1998 ca fiind de utilitate publică

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 39 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se recunoaște Asociația Română de Mediu 1998, persoană juridică de drept privat, fără scop lucrativ, cu sediul în București, bulevardul General Vasile Milea nr. 1G, sectorul 6, ca fiind de utilitate publică.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,
ministrul mediului,
Grațiana Leocadia Gavrilescu
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 21 iunie 2018.
Nr. 447.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
Nr. 61 din 13 iunie 2018

COMISIA NAȚIONALĂ PENTRU CONTROLUL
ACTIVITĂȚILOR NUCLEARE
Nr. 113 din 21 mai 2018

ORDIN

pentru aprobarea Regulamentului privind gestionarea situațiilor de urgență specifice riscului nuclear sau radiologic

În conformitate cu:

- art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare;
- art. 7 alin. (7) din Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.627/2003, cu modificările și completările ulterioare, în vederea aplicării prevederilor art. 8 alin. (1) și (3) din Hotărârea Guvernului nr. 557/2016 privind managementul tipurilor de risc, luând în considerare:
  - Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 15/2005, cu modificările și completările ulterioare;
  - Legea nr. 111/1996 privind desfășurarea în siguranță, reglementarea, autorizarea și controlul activităților nucleare, republicată, cu modificările și completările ulterioare;
  - Directiva 2013/59/Euratom a Consiliului din 5 decembrie 2013 de stabilire a normelor de securitate de bază privind protecția împotriva pericolelor prezentate de expunerea la radiațiile ionizante și de abrogare a Directivelor 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom și 2003/122/Euratom,

ministrul afacerilor interne și președintele Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul privind gestionarea situațiilor de urgență specifice riscului nuclear sau radiologic, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului administrației și internelor nr. 279/2010 pentru aprobarea Normelor metodologice privind planificarea, pregătirea și intervenția în caz de situație de urgență nucleară sau radiologică, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 29 din 12 ianuarie 2011.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

*

Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

Prezentul ordin transpune art. 2 alin. (2) lit. e), art. 5 — parțial, art. 17 alin. (1), (2) și (3), art. 53, art. 69—71, art. 97, art. 98, art. 99 alin. (1), (2) și (4), anexa XI și anexa XII din Directiva 2013/59/Euratom a Consiliului din 5 decembrie 2013 de stabilire a normelor de securitate de bază privind protecția împotriva pericolelor prezentate de expunerea la radiațiile ionizante și de abrogare a Directivelor 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom și 2003/122/Euratom, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 13/1 din 17.01.2014.

Președintele Comisiei Naționale
pentru Controlul Activităților Nucleare,
Rodin Traicu

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE AUTORITĂȚII PENTRU SUPRAVEGHEREA PUBLICĂ A ACTIVITĂȚII DE AUDIT STATUTAR

AUTORITATEA PENTRU SUPRAVEGHEREA PUBLICĂ A ACTIVITĂȚII DE AUDIT STATUTAR

ORDIN

privind procedura de administrare a contribuției anuale datorate de Camera Auditorilor Financieri din România

Ținând cont de prevederile Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, precum și de prevederile Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 77 și ale art. 85 din Legea nr. 162/2017 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și de modificare a unor acte normative,

președintele Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Autoritatea pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar (ASPAAS) își finanțează activitatea prin contribuția anuală datorată de Camera Auditorilor Financieri

din România (CAFR) în procent de 30% din cheltuielile curente și de capital ale ASPAAS prevăzute în bugetul de venituri și cheltuieli al ASPAAS, aprobat conform legii.

(2) Plata contribuției anuale datorate de CAFR se efectuează în două tranșe, în termenele prevăzute la art. 3, în baza înștiințării de plată emise de ASPAAS pentru fiecare tranșă (conform anexei nr. 1).

(3) Prima tranșă este de 70% din valoarea contribuției anuale, iar cea de-a doua tranșă reprezintă diferența până la concurența valorii contribuției anuale, calculată conform bugetului de venituri și cheltuieli.

Art. 2. — (1) Înștiințarea de plată pentru prima tranșă se emite după aprobarea bugetului ASPAAS de către Ministerul Finanțelor Publice.

(2) Cu caracter tranzitoriu, pentru anul 2018, înștiințarea de plată prevăzută la alin. (1) se emite în termen de 5 zile de la data publicării prezentului ordin.

(3) Înștiințarea de plată pentru cea de-a doua tranșă se emite în semestrul al doilea, până la data de 1 octombrie a fiecărui an.

Art. 3. — (1) Cele două tranșe prevăzute la art. 1 alin. (2) și (3) se achită de CAFR în termen de 10 zile de la data comunicării înștiințării de plată.

(2) Comunicarea se realizează prin depunerea acestora la registratura CAFR, prin transmiterea sa utilizând servicii poștale și de curierat sau orice altă modalitate prevăzută de Legea

nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare (*Codul de procedură fiscală*).

Art. 4. — Înștiințarea de plată prevăzută la art. 1 alin. (2) se semnează de președintele ASPAAS sau de persoana delegată de acesta.

Art. 5. — (1) Obligațiile de plată prevăzute la art. 3 alin. (1) sunt obligații de plată principale, iar neachitarea acestora conduce la calcularea de dobânzi și penalități de întârziere, în conformitate cu prevederile Codului de procedură fiscală.

(2) Dobânzile și penalitățile de întârziere sunt obligații de plată accesorii care se evidențiază distinct într-un titlu de creanță bugetară (conform anexei nr. 2) și se achită în termenul prevăzut la art. 3 alin. (1).

(3) Stingerea obligațiilor de plată se face în următoarea ordine:

a) obligațiile de plată principale, în ordinea vechimii acestora;

b) obligațiile de plată accesorii, în ordinea vechimii acestora.

Art. 6. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 7. Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar,
Cristiana Doina Tudor

București, 21 iunie 2018.
Nr. 60.

ANEXA Nr. 1

Antetul Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar
Nr. .... din .....

Către .....,
cod de identificare fiscală .....,
str. .... nr. ....,
sector ....., localitatea .....,
județul ....., cod poștal .....

ÎNȘTIINȚARE DE PLATĂ

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (1) și (2) din Legea nr. 162/2017 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și de modificare a unor acte normative, precum și ale Ordinului președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar nr. 60/2018 privind procedura de administrare a contribuției anuale datorate de Camera Auditorilor Financiar din România, vă aducem la cunoștință faptul că pentru anul 2018 contribuția datorată de Camera Auditorilor Financiar din România potrivit bugetului de venituri și cheltuieli aprobat de Ministerul Finanțelor Publice este de ..... mii lei.

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (2) și (3) și ale art. 3 alin. (1) din Ordinul președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar nr. 60/2018, vă rugăm să efectuați plata primei tranșe/plata celei de-a doua tranșe, în sumă de ....., în termen de 10 zile de la data comunicării prezentei.

Vărsămintele se efectuează în contul Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar, CUI 24762322, cont IBAN: ....., deschis la Trezoreria Statului Sector ....., București.

Prezentul act poate fi contestat la Autoritatea pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar în termen de 45 de zile de la data comunicării.

Conform prevederilor art. 272 alin. (9) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, contestația se soluționează de către autoritatea emitentă.

Prezentul act constituie titlu de creanță bugetară și produce efecte de la data comunicării

Președintele Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar,
.....

Antetul Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar

Nr. .... din .....

Către .....,
cod de identificare fiscală .....,
str. .... nr. ....,
sector ....., localitatea .....,
județul ....., cod poștal .....

ÎNȘTIINȚARE DE PLATĂ referitoare la obligațiile accesorii

În conformitate cu prevederile art. 5 alin. (2) din Ordinul președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar nr. 60/2018 privind procedura de administrare a contribuției anuale datorate de Camera Auditorilor Financiari din România, vă înștiințăm că, pentru neachitarea la termenul de scadență a obligațiilor principale, s-au calculat obligații de plată accesorii, reprezentând dobânzi și penalități de întârziere, în valoare de ..... lei, după cum urmează:

Nr. crt.	Denumirea obligației	Cuquantumul dobânzilor (lei)	Cuquantumul penalităților de întârziere (lei)	Contul în care urmează a se vira suma calculată

Modul de calcul al sumelor reprezentând dobânzi și penalități de întârziere aferente obligațiilor de plată reiese din tabelul următor:

Nr. crt.	Documentul prin care s-a individualizat suma de plată	Categoria de sumă	Perioada pentru care se calculează dobânda sau penalitatea de întârziere	Suma obligației principale	Zile/luni de întârziere	Cota	Suma reprezentând dobânda sau penalitate de întârziere

Vă rugăm să achitați dobânzile și penalitățile de întârziere în termen de 10 zile de la data comunicării prezentei.

Prezentul act poate fi contestat la Autoritatea pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar în termen de 45 de zile de la data comunicării.

Conform prevederilor art. 272 alin. (9) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, contestația se soluționează de către autoritatea emitentă.

Prezentul act constituie titlu de creanță bugetară și produce efecte de la data comunicării.

Președintele Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar,

.....

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

